

Living the Lotus
Vol. 191 (Tháng 8 2021)

[Phát hành]

Hội Rishsho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224

Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Kensuke Osada
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rishsho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Bài thuyết giảng của chủ tịch

Lấp đầy khe hở trong tâm hồn

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

Trong tâm hồn thì có cả phật lẫn quỷ

Trong phật giáo thì có dạy rằng ba thứ lòng tham - sân hận - mê mờ là “những phiền não mang tính căn bản đầu độc tâm hồn của con người”. Điều này nói lên rằng tâm hồn tham lam hơn mức cần thiết và không biết thỏa mãn trong bất cứ việc gì, tâm hồn giận dữ, tâm hồn không thông hiểu đạo lý về sự chân thực mà chỉ suy nghĩ mỗi việc trước mắt — những tâm hồn này sẽ đem tới sự đổ vỡ hay sự thù ghét hay sự bất hòa rồi làm cho bản thân khổ sở.

Những phiền não được gọi là “tam độc” như thế này là thứ có ở trong bất kỳ ai nếu là con người và tất nhiên là có cả trong Đức Thích Tôn. Chỉ có điều, sự khác nhau giữa chúng ta và Đức Thích Tôn là điểm gọi là có thể kiểm soát được dục vọng hay nổi tức giận hay không. Chúng ta vì không thể kiểm soát được dục vọng hay sự giận dữ một cách khéo léo mà bất giác làm những việc xấu hay hành động vội vàng hấp tấp rồi phải gánh chịu nỗi khổ sở quá mức cần thiết.

Những lúc như thế, chúng ta sẽ nói kiểu như là “cứ như bị quỷ ám” và “con quỷ” đó được gọi là “loài quỷ gây hại cho con người” hay “thứ làm tâm hồn con người lạc lối và gây cản trở việc tu hành”.

Tuy vậy, đó không phải là thứ xâm nhập vào tâm hồn của chúng ta từ bên ngoài. Giống như là việc thần hay phật là bức tranh diễn tả tâm hồn của bản thân, cả ma lẫn quỷ tất cả đều là hoạt động của tâm hồn của bản thân.

Nhưng thật may mắn là trong “Phẩm Đà-la-ni” trong Kinh Pháp Hoa có câu nói rằng “Nếu đã đạt được Đà-la-ni thì cho dù lũ quỷ kiêu như là ngạ quỷ có muốn tìm điểm yếu của con người để đánh vào nhưng sẽ không thể tìm ra được kẽ hở để tấn công vào chỗ yếu”. Ngạ quỷ là tượng trưng của lòng tham nên câu này nói lên rằng cho dù tâm hồn tham lam muốn có cái này cái kia có trời dẫy nhưng nếu đạt được “Đà-la-ni” thì có thể chế ngự được trước khi tâm hồn đó bắt đầu nổi loạn.

Vậy thì, “Đà-la-ni” để không tạo ra kẽ hở cho ma hay quỷ bắt đầu nổi loạn bên trong tâm hồn rốt cuộc là gì vậy ạ? Hơn nữa, chúng ta cũng có thể đạt được “Đà-la-ni” đó hay không ạ?

Ngôn từ để trợ giúp thường tình tấn

Về “Đà-la-ni”, tại hội chúng ta thì chúng ta giải thích là “sức mạnh để kìm giữ tất cả cái xấu và khuyến khích tất cả điều thiện”, “ngôn từ mang tính thần bí mà nếu tụng nó thì sẽ có thể đi thẳng vào thế giới của phật”. Nếu nói dễ hiểu hơn một chút thì “Đà-la-ni” có lẽ là để chỉ ngôn từ giống như là một câu thần chú có sức mạnh mà nếu tụng nó thì sẽ kiềm chế được những suy nghĩ lấy bản thân làm trung tâm hay sự giận dữ hoặc lòng tham lớn vồn bên trong tâm hồn để làm cho tâm hồn của phật có ở bên trong bản thân phát huy tác dụng.

Trước đây, tôi đã giới thiệu ngôn từ gọi là “Nhìn lại đường mình đã đi xem, Tô bà ha” trong sách ‘Hagakure (Diệp ẩn)’ và đây là “Đà-la-ni” để giúp đỡ việc nhìn nhận lại hành vi cư xử của bản thân với suy nghĩ rằng “Đã không còn việc gì mà mình đang quên chưa”, “Hãy thử nhìn kỹ lại thêm một lần nữa xem”.

“Tô bà ha” có ý nghĩa chỉ ngôn từ để kêu gọi tới phật và cũng có cả ý nghĩa chẳng hạn như thành tựu viên mãn nên ngôn từ này sẽ trở thành lời kêu gọi tới phật có ở trong bản thân và trở thành công tác để quay trở về với tâm phật.

Chẳng hạn vào những lúc mà cơn giận bất ngờ bùng phát, chúng ta sẽ tụng “Nào hãy nở nụ cười tươi rói, Không việc gì phải giận sôi lên, Tô bà ha” ở trong lòng mình. Rồi thế là cơn sóng của cảm xúc lắng xịu xuống để có thể cẩn thận tránh nhưng lời nói và hành động có thể gây hối hận về sau.

Ngay cả người có ý chí mạnh mẽ bao nhiêu cũng khó lòng mà thắng được sự cám dỗ của tham sân si được ví với ma hay quỷ. Tuy nhiên, nếu có công tác gọi là “Đà-la-ni” để xem lại mình vào lúc có vẻ sắp có kẻ hổ trong tâm hồn thì chúng ta có thể lấp đầy khe hở trước khi cơn quỷ bắt đầu hoạt động để chuyển đổi trạng thái tâm hồn. Tôi thì nhìn nhận rằng thứ chỉ dạy điều đó cho chúng ta, những người mà cho dù vẫn thề nguyện mình sẽ bước đi trên con đường bồ tát nhưng vẫn rất nhiều khi lạc lối hay phiền muộn, không phải là “Phẩm Đà-la-ni” hay sao.

Có lẽ là điều đó nói lên rằng cho dù chúng ta có không hiểu tính logic hay ý nghĩa của những ngôn từ khó nhưng nếu tụng “Đà-la-ni” thì cho dù nhìn thấy cách nó được sử dụng từ thời xưa chẳng hạn như tâm nguyện sẽ thành tựu thì ở đó có sức mạnh để kéo chúng ta trở lại con đường tinh tấn và mang lại năng lượng khỏe khoắn cho chúng ta bất kỳ lúc nào.

Vậy thì, “Đà-la-ni” đối với bản thân là gì — Chắc chắn là việc suy nghĩ và lĩnh hội về điều đó lại cũng sẽ trở thành sự trợ giúp để lấp đầy khe hở của tâm hồn.

(Kosei - số tháng 8 năm 2021)

Spiritual Journey

Tôi muốn làm việc vì người khác

Masashi Nakayama
Hội Rishsho Kosei-kai ở Takaoka

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài mà chúng tôi biên tập một phần nội dung của “Cuộc sống mới sinh mệnh trải nghiệm tín ngưỡng” được đăng tải trên ‘Kosei’ số tháng 2 năm 2021 (nhà xuất bản Kosei).

Sắp được 18 năm kể từ khi tôi thành lập công ty hành nghề sản xuất - bán hàng sản phẩm sợi. Vì trước đó tôi đã công tác 26 năm với tư cách là người làm ở bộ phận kinh doanh cho một doanh nghiệp lấy việc bán buôn sản phẩm sợi làm nguồn thu nhập chính nên khi nhận ra thì đã hơn 44 năm kể từ khi tôi hiện diện trong ngành công nghiệp này.

Nơi công tác mà tôi làm việc trước đó là một công ty nhỏ khoảng 15 nhân viên bán buôn các sản phẩm thời trang ví dụ như cúc áo, các sản phẩm cho máy may hay khóa kéo cho các công ty sản xuất quần áo. Trong một môi trường làm việc tươi sáng tràn ngập sức sống, tôi đã làm việc trong khi vừa cảm nhận được niềm vui và ý nghĩa trong công việc.

Vào năm 41 tuổi, 17 năm kể từ khi vào làm ở công ty, tôi được bổ nhiệm làm giám đốc bộ phận kinh doanh, nơi quản lý thống nhất các nhân viên hay công ty đối tác. Cùng thời gian đó nhờ sự khuyến khích của vợ tôi là Etsuko mà tôi bắt đầu tham gia vào các hoạt động của bộ phận trung niên của giáo hội Takaoka Hội Rishsho Kosei-kai. Trong quá trình phân đầu trong các hoạt động ví dụ như hoạt động tới nhà hỏi thăm tình hình để ghé thăm nhà các tăng già nhằm xác nhận lại cuộc sống dựa trên những lời dạy hay các buổi nói chuyện Phật pháp để đối chiếu những nỗi phiền muộn trong cuộc sống thường ngày với những lời dạy của Đức Phật để cùng nhau học tập, tôi được tiếp xúc với thái độ sống của các tăng già trung niên để lắng nghe câu chuyện của người khác như một người trong nhà và từ đó tôi bắt đầu xem xét lại cách mình tương tác với các nhân viên.

Sau đó, do phải chịu làn gió độc của sự sụp đổ bong bóng kinh tế, ngành công nghiệp sản xuất vốn

là đối tác thương mại chuyển sang trạng thái từ từ phá sản và số lượng nhận đơn hàng của công ty chúng tôi từ từ giảm đi.

Do tình hình kinh doanh trở nên khắc nghiệt mà thái độ của giám đốc công ty, người đã luôn ân cần tử tế cho tới lúc này, bỗng thay đổi hoàn toàn. Giám đốc không còn chào hỏi nhân viên nữa mà cũng không giao tiếp nữa, những việc cần thiết thì chẳng hạn viết hết ra thành ghi chú. Thêm vào đó, nếu có ai phạm lỗi gì đó thì giám đốc sẽ chửi rủa dữ dội và cho dù có tạo ra thành quả thì cũng chẳng khen lời nào. Cảm giác không thể tin tưởng của các nhân viên chúng tôi đối với giám đốc cũng lớn dần lên và bầu không khí bên trong công ty trở nên độc hại.

Cảm thấy khổ sở trong tình hình như thế, tôi đã tham gia vào buổi nói chuyện Phật pháp ban đêm được tổ chức tại đạo trường giáo hội và kể hết từ đầu tới cuối mọi việc tại công ty cho trưởng giáo hội Yuji Numata (hiện tại đang đảm nhận vai trò tư vấn

Ông Nakamura, người đảm nhận vai trò người chăm sóc giáo hội Takaoka tại “Hội sáu cánh hoa Hokuriku”

hỗ trợ truyền giáo). Rồi sau đó trưởng giáo hội Numata đưa ra lời khuyên cho tôi rằng “Anh Nakayama này, trong phòng của tôi có cắm bình hoa. Tôi chào hỏi bình hoa mỗi sáng nhưng hoa không đáp lại tôi. Chỉ cần tự mình được cho đi trước thực hiện việc chào hỏi là được. Giám đốc viết những việc phải làm thành ghi chú. Rất hiếm có giám đốc nào mà tử tế và cẩn thận chu đáo giống như thế đấy. Con người thì ai cũng có những suy nghĩ riêng. Anh Nakayama không phải là có vai trò làm người hòa giải giữa giám đốc và các nhân viên hay sao ạ”.

Đó là một cú sốc giống như được khai sáng. Bản thân tôi, cũng giống như các nhân viên khác, việc tình hình kinh doanh xấu đi hay bầu không khí bên trong công ty tệ đi thì trong lòng luôn trách rằng tất cả là trách nhiệm của giám đốc. Tuy nhiên, trưởng giáo hội Numata đã chỉ dạy cho tôi việc nhìn với quan điểm khác rằng người giám đốc giống như thế là “tử tế và cẩn thận chu đáo”.

Từ ngày hôm sau, tôi lưu tâm để chào hỏi giám đốc một cách tràn đầy năng lượng. Rồi sau đó, cho dù không có sự đáp lại của giám đốc nhưng việc có thể chào hỏi với tất cả tấm lòng đã từ đó trở thành niềm vui của tôi. Thêm vào đó, khi thử tháo bỏ con mắt thiên lệch của bản thân để nhớ lại thái độ làm việc của giám đốc thì trong đầu tôi hiện lên cảnh giám đốc tới công ty sớm hơn tất cả mọi người để dọn dẹp vệ sinh. Tôi nhận ra việc giám đốc đã luôn lặng lẽ phấn đấu mà không nói bất kỳ điều gì để chúng tôi có thể làm việc một cách thoải mái dễ chịu.

Tôi cũng đi làm vào sáng sớm cùng với giám đốc và dọn dẹp vệ sinh bên trong văn phòng. Lúc đó thì giám đốc bắt chuyện với tôi rằng “Anh Nakayama, cảm ơn nhé” và tôi cảm nhận được khoảng cách với giám đốc, người mà tôi đã luôn cảm thấy xa cách, từng chút một trở lại như ban đầu. Trong cuộc họp toàn công ty buổi sáng thì tôi đã phát biểu cảm xúc biết ơn đối với việc giám đốc đã dọn dẹp vệ sinh cho chúng tôi mỗi sáng. Đó là bởi vì tôi nghĩ rằng mình “sẽ là người hòa giải giữa giám đốc và các nhân viên” mà tôi được trưởng

giáo hội Numata chỉ dạy. Khi biết được rằng người giám đốc nghiêm khắc thực ra thì dọn dẹp vệ sinh vì nghĩ cho chúng tôi, mọi người đều có vẻ ngạc nhiên.

Trong hoạt động của bộ phận trung niên thì tôi được dạy rằng “Đối phương sẽ thay đổi khi bản thân thay đổi” và khi tận mắt chứng kiến sự thay đổi của giám đốc hay các nhân viên, tôi đã cảm bằng da bằng thịt rằng lời dạy đó là sự chân thực.

Từ lúc đó trở đi, bầu không khí trước đây luôn độc hại đã từng chút một lấy lại sự hòa hợp nhưng ở chiều ngược lại thì việc quản lý dòng tiền của công ty ngày càng tăng mức độ nguy cấp.

Một buổi sáng hạ tuần tháng 9 năm 2002, khi tôi đi làm như thường lệ thì có thông báo dán ở lối vào của văn phòng. Đó là giấy cáo thị và có ghi nội dung thông báo việc phá sản. Khi tôi đang chột lạng vì biến cố bất ngờ mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần ở đâu đó trong tâm hồn, các công ty đối tác nghe được tình hình sự việc liên hệ liên tục vào điện thoại di động của tôi rằng “Chúng tôi không liên lạc được với giám đốc” và tôi bị ép phải ứng phó việc đó.

Trong quá trình nhận được nhiều tiếng nói lo lắng từ rất nhiều người, tôi hạ quyết tâm “Một khi đã trở nên như thế này thì mình hãy xin lỗi hết các chủ nợ hay các khách hàng”. Bởi vì tôi nghĩ đó là nhiệm vụ với tư cách là giám đốc bộ phận kinh doanh. Chiều hôm đó, khi tôi ghé tới đạo trường giáo hội và được trưởng giáo hội Numata lắng nghe tâm tư của mình thì trưởng giáo hội khuyến khích rằng “Bạn hãy đi xin lỗi với tấm lòng chân thật”. Người ta nói rằng việc thiện thì hãy làm gấp lên. Tôi quyết định sẽ đi liền một mạch từng đối tác thương mại một - có khoảng ba trăm chỗ bên trong tỉnh Toyama.

“Lần này chúng tôi vô cùng xin lỗi vì đã gây phiền hà!”

Tôi đã nhìn mặt từng khách hàng một và cúi thấp đầu xin lỗi. Bên cạnh đó, tôi mong được làm gì đó cho họ trong khả năng có thể và lắng nghe những vấn đề rắc rối của họ. Cũng có tình huống tôi nghe được ý kiến là “Chúng tôi gặp rắc rối vì

Spiritual Journey

không mua được sản phẩm của công ty anh” và tôi thu xếp sản phẩm trưng bày từ công ty khác cùng ngành trong thành phố, và tôi đã được cho hỗ trợ với tất cả tấm lòng chân thật đối với các ý kiến mong muốn của mọi người. Rồi sau đó, hầu như không còn ai nói ra lời phản nản nữa mà lại còn có nhiều người lo lắng cho tương lai của tôi sẽ thế nào. Trong số đó, có người nói rằng “Anh lập công ty được đấy” rồi trình bày ý định hợp tác về tiền vốn nên trong lòng tôi tràn đầy cảm xúc biết ơn.

Khi nhớ lại thì những năm gần đây, tôi chỉ ngồi không mà không làm gì tại chức vụ gọi là giám đốc bộ phận kinh doanh và thực hiện thành thạo nghiệp vụ hàng ngày theo quán tính. Trong Phật giáo thì có một lời dạy là “sáu ba-la-mật” dùng để làm hành vi cư xử dứt hết sức vì người khác còn tôi thì ngược lại thế. Không chỉ là tôi tự phụ rằng “Mình đang bán hàng cho họ” mà ngay cả tâm hồn kính trọng khách hàng cũng mất dần đi. Hơn nữa là cũng giống như các nhân viên khác, việc tôi đã luôn ôm nỗi tức giận đối với giám đốc cũng là có thật.

Thông qua sự phá sản của công ty và sự hành cước sau đó, tôi đã có thể nhìn nhận được rằng đó là cơ duyên từ Đức Phật để nhìn kỹ lại một lần nữa về lối sống của bản thân và chỉnh lại thái độ làm việc. Sau khi kết thúc việc hành cước trong suốt một tháng, trong tâm hồn tôi đã nảy nở một suy nghĩ. Đó là suy nghĩ rằng “Tôi muốn báo đáp suy nghĩ của những người đã lo lắng và đề nghị hỗ trợ tôi”. Và, tâm hồn đó góp phần vào ý chí thành lập công ty. Tôi ngay lập tức được trưởng giáo hội Numata lắng nghe về cảm xúc đó và đã có thể nhận được những lời khuyên cụ thể chẳng hạn như tính cần thiết phải có văn phòng hay về mặt tiền vốn dành cho việc thành lập công ty v.v.

Do trong công việc trước đây tôi cũng phụ trách cả nghiệp vụ nhập hàng các hàng hóa như cúc áo hay các sản phẩm cho máy may nên tôi đã tới thăm những người kinh doanh bán buôn mà mình đã có mối quan hệ thân thuộc và mong muốn được họ giúp đỡ mua hàng cho tôi. Một lần thì tôi bị từ chối do không có vốn liếng nhưng thật đáng biết ơn là tôi được giới thiệu một công ty con ở trong thành phố

Kanazawa và được họ cho nhận thầu lĩnh vực kinh doanh sản xuất - bán hàng các sản phẩm làm ra hay bán buôn vật tư tại đó với tư cách là một cá nhân tự kinh doanh.

Ngoài ra, kho hàng để tích trữ sẵn các sản phẩm đã nhập hàng về hay văn phòng để thực hiện tác nghiệp thì tôi cũng nhận được sự thu xếp đáng vui mừng như có giám đốc của công ty mà tôi từng có giao dịch trước đây đề nghị với tôi rằng “Nếu anh Nakayama thực hiện hoạt động kinh doanh thì có kho hàng của chúng tôi đang trống nên anh có thể tùy ý sử dụng nhé”, và tôi đã thực hiện được việc thành lập công ty.

Sau hai tháng kể từ khi công ty trước phá sản, tôi bắt đầu việc bán buôn vật tư ngành sợi ví dụ như cúc áo hay các sản phẩm cho máy may với tư cách là một cá nhân tự kinh doanh và hoạt động kinh doanh để sản xuất - bán hàng các sản phẩm như vỏ gối hay tấm trải chống nước dùng cho bệnh viện, khăn ăn sử dụng trong khách sạn v.v. Lúc này tôi thề với lòng mình hai điểm là “Phải lắng nghe và đưa ra lời khuyên cho khách hàng và thực hiện việc gấp gáp giao lưu để có thể giúp ích cho khách hàng càng nhiều càng tốt”, “Phải nhất định tuân thủ thời hạn giao hàng”.

Ở nơi hoạt động kinh doanh thì tôi cố gắng để có thể tiếp xúc với người của phía đối tác một cách tích cực hơn cả từ trước cho tới nay bằng cách tán gẫu hay được họ kể cho nghe những vấn đề rắc rối của họ chứ không chỉ bàn bạc làm ăn. Nếu nghe nói rằng “Máy may cũ hỏng rồi” thì tôi sẽ tìm kiếm người hành nghề sửa chữa máy may, hay nếu có xin ý kiến tư vấn chẳng hạn như “Tôi có thể nhờ may quần áo trẻ em ở chỗ anh Nakayama không” thì tôi giới thiệu công ty đang sản xuất quần áo trẻ em.

Ngoài ra, tôi cũng đi đầu trong việc thực hiện cả những sự giúp đỡ như thay bóng điện hay thay đổi sự sắp xếp bên trong văn phòng. Rồi sau đó tôi không chỉ được mọi người vui mừng mà cũng có khi được phía đối tác giới thiệu công việc cho và tôi lại một lần nữa cảm nhận một cách thực sự được tầm quan trọng mối liên kết giữa con người với con người.

Tháng 12 năm 2018, khi công việc đã đi vào quỹ đạo, tôi có cơ hội để nhận được kim chỉ nam rõ ràng đối với cách thức làm việc, cách thức tồn tại với tư cách là một người kinh doanh. Đó là “Cuộc họp mặt những người kinh doanh để học tập từ tinh thần phật giáo” lần thứ nhất được tổ chức tại Đại Thánh Đường của trụ sở chính Hội Kosei-kai.

Chủ đề có tác động rất mạnh gọi là “Sự toàn tâm toàn ý sẽ thay đổi tương lai” được nêu ra và các tầng giả trên toàn quốc tham gia vào điều hành hoạt động kinh doanh đã tụ họp. Tại đó thì tôi đã được cho học tập về sự thâm thúy của việc kinh doanh thông qua thảo luận nhóm hay trải nghiệm của những người tham gia - những người đã xây dựng lại công ty lúc đó đang bên bờ vực của khủng hoảng về kinh doanh.

Đó là sự họp mặt mà tôi tham gia với cảm xúc ngẫu hứng và tôi được tiếp xúc với ý chí cao của những người tham gia gọi là “Hãy cùng phát huy tinh thần phật giáo để cống hiến cho xã hội khu vực”, và đó là suy nghĩ giống như là bản thân tôi thức tỉnh. Cho tới lúc này mặc dù tôi có cảm nhận được một cách mơ hồ rằng “Tôi muốn thông qua công việc để giúp ích cho người khác” nhưng từ câu chuyện của mọi người tôi đã tin tưởng chắc chắn rằng việc “bố thí” để thực hành vì người khác trong số “sáu ba-la-mật” là đệ nhất nghĩa của nó. Lúc bấy giờ, tôi đã được cho xác nhận lại được rằng quan trọng là phải hành đạo “bố thí” một cách thành thật và tử tế chiếu theo câu nói của Đức Khai Tổ, câu nói mà tôi luôn lưu giữ trong tâm hồn từ trước, rằng “Sự thành thật và sự tử tế, chỉ cần quán triệt xuyên suốt hai điều này thì người khác nhất định sẽ công nhận và lay động tâm hồn” (từ ‘Cuộc đời, hãy lưu tâm’).

Phát huy việc học tập tại cuộc họp mặt, tôi đã lập ra ba lời thề rằng “Không bỏ lỡ việc cúng dường sáng tối”, “Thực hành ‘Sáu ba-la-mật’ (đặc biệt là hạnh bố thí)”, “Người kinh doanh phải kiểm chế lòng ích kỷ và nuôi dưỡng lòng vị tha”. Rồi sau đó, tôi cảm nhận được rằng thông qua việc cúng dường, tâm hồn tôi đi vào nề nếp và trong quá trình ý thức về hành vi cư xử “bố thí”, tôi đã bắt đầu có

thể đổi mặt một cách chân thành với khách hàng hơn cả so với cho tới lúc này.

Một phần của nghiệp vụ đã giảm đi do thảm họa vi-rút corona nhưng tôi nhận được nhân duyên gọi là nhận được đơn đặt hàng của khách hàng mới và sống những ngày bận rộn.

Lúc này, điều mà tôi đang cảm nhận một cách thống thiết là công việc chắc chắn là không vận hành được nhờ một người. Những người mua sản phẩm sợi hay vật tư cho tôi, những người may sản phẩm sợi như tấm trải để vận chuyển vào bệnh viện v.v. cho tôi, và những người mua và sử dụng sản phẩm cho tôi, ... Tôi nghĩ rằng nhờ được nhiều người hỗ trợ mà tôi có thể thực hiện được công việc.

Kể từ nay trở đi, tôi cũng muốn khắc ghi trong lòng câu “Vì người khác”, đồng thời tinh tấn bỏ tất hạnh thông qua công việc.

Ông Nakamura, người chở tới các tấm trải mà ông đã sản xuất